

Hän ei tiennyt mitä rakkaus on

Kirj. M. S.

Se oli eräs kevätpäivä, kun Hanna tuli vanhempineen Korvenkylän kolle seudulle, jonne hänen isänsä oli valmistanut heille kodin, toivossa päästä vapauteen tuosta kirvestehtaan tappavasta tomusta.

Pienet varat olivat luvonneet hyvin vähin, kun tuo kahdeksanhenkinen perhe matkusti idästä keskivaltioihin. Ja kun he pääsivät uuteen kotiin ei ollut muuta taaskaan edessä isällä kuin mennä anstotöihin.

Imanala uudessa seudussa oli hyvin kylmä ja talvisin satoi lunta joka päivä. Isä työskenteli nyt metsätöissä. Täällä hän kasti ja kylmettyi kerta toisensa perään kunnes lopulta hän niin heikentyi ja tunsikin alituisia pistoksia rinnassaan, että ei hän voinut enään tehdä työtä. Köyhä kun olivat ei ollut varaa mennä lääkärin ja lopulta koetti hän apua kunnalta. Monen kuukauden vartoomisen jälkeen saikin hän luvan mennä lääkärin, mutta se olikin jo myöhäistä. Lääkäri sanoi hänessä olevan keuhkotaudin alulla; määräsi, että jos hän menee heti keuhkotautisten parantolaan, niin hän voi ehkä parantua. "Milläpä hän sinne menisi," ajatteli hän kotia mennenään. Koetettiin jos kunta kustantaisi hänet sinne. Hänet laitettiin kunnan puolesta sanottuun parantolaan, vaan se tuli liian kalliiksi, joten viranomaisten taholta hänet komennettiin parin kuukauden kuluuta kotiin.

Tällä välin oli Hannan äitkin sairastunut johonkin sisälliseen tautiin. Hänen piti myöskin mennä leikkauksille. Leikkaus ei onnistunut hyvin ja hänkin sai virua vuosikausia huonossa terveydessä. Hannan, joka oli vanhin lapsista, täytyi hoitaa taloutta. Hän oli juuri täysikasvuiseksi pääsemässä; hän oli nyt ihana neiton, vanhempiensa toivottu ja rakastettu. Kylän pojatkin alkoi jo luoda katseitaan tuohon korven impyeeseen. Hänen äitinsä kehasikin jo naapureilleen Hannaansa kylän kaunottareksi. Eikä suottakaan, Olhan hän kultakutritinen, punaposkinen ja sinisilmäinen tytön nupukka, joka naurullaan ja hurmaavan kauniilla lauluäänellään kietoi koko seudun pojat puolelleen. Kyllä siinä kylän emännillä ja vieläpä ukoollakkin oli ruputtamista, "kun tuon korvenkylän kaunottaren perässä yökaudet autot rullaa, ettei saa enää yön rauhaa." Paapatti Korilan emäntä.

— "Ei sen tytön elämä hyvään loppu," lisäsi Vesalan muori.
— "Taitaa olla kovin vähän tiedoilla matkassa," ehätti taaskin Korilan emäntä.
— "Huonosti jo monen käynyt," tuumi toinen. "Ei se Anna saa mitään komentoa sille työlle, kehuu vain kuinka meidän Hannalla on vientiä."
— "Antaapa vain kehua, mutta katsotaanpahan vain, se tyttö ei tiedä yhtään mitä mallissa voi eteen saattaa," arveli Korilan emäntä.
Tämäntaapisia puheita pidettiin joka palkassa, missä kaksi tai kolme eukkoa yhteen sattui.
— "Kyllä kylällä tiedetään vaikka kotona ei hajukaan tunneta," sanoo vanha sananlasku.
Hanna eli nyt poikamallan pyörteisä. Taussaisissa oli hän ensimmäinen lattialla ja viimeinen pois lähtemässä. Toiset tytöt kadehtivat häntä. Ihailijoita hänellä oli niin paljon, että ei hän tiennyt kenen kanssa hän kulloinkin olisi kotia lähtenyt. Hilpeäluontoisena ei hän kukaan yhden pojan seurassa viihtynyt.

Isä huononi huononemistaan

Kunta antoi valvaista apuaan. Äiti oli jo senverran toipunut että kunta katsoi tarpeettomaksi Hannan kotonaolon, joten kunnan virkailijat antoivat määräyksen tytön poistumiseksi kotiaan.

Mikäpä auttoi, Hanna lähti avaruun maailmaan ja saapui eräiseen suurkaupunkiin. Siellä sai hän palveluspalkan eräiseen suomalaisen ruokataloon. Korvessa kasvaneena ja vähillä tiedoilla varustettuna Hanna hyvin vähän käsitti tämän maailman hyvistä ja huonoista puolia.

Hänen suloutensa kiinnitti täälläkin toisen sukupuolen huomiota. Hän sai pian täälläkin joukon ihailijoita ympärilleen. Oli iltoja, että kahdeksan eri poikaa olisi tahtonut viedä häntä ulos autoajeluille, taussaisiin tai teatteriin. Toisinaan olivat kavaljeerit toinen toistaan miellyttävämpiä. Hän ei olisi tahtonut heitä loukata ja silloin ehdotti hän, että mentäisiin kaikki yhdessä. Tästä saivat kokeneemmat pojat huonoja käsitteitä hänestä. He pitivät epämoraalisen sellaista tyttöä, joka monen pojan kanssa yhdellä kertaa pitää seuraa. Mutta Hanna menetteli näin siksi, että hän oli kokematon eikä tiennyt paremmasta.

Ruokalan miehistä oli kuitenkin yksi, joka hurmasi Hannan nuoren, kokemattoman mielen, niin että hän rupesi yksinomaan hänen kanssaan seurustelemaan. Hänen silmissään oli Ralph aivan erikoisuus poikamallissa.

Tämä nuorukainen oli maassa syntynyt ja kasvanut. Hänen vanhempansa olivat kristittyjä ja asuivat eräässä lähiseudun sahamylykylässä.

Ralph oli todella kaunis nuorukainen, keskinkertainen kooltaan, solakka vartaloltaan, vaaleaverinen ja hukas liikuntolinen. Hän oli nuorin lapsista ja hänen vanhempansa pitivät hänestä niin paljon, että he raatoivat yöt ja päivät ansaitakseen pojalle rahaa. Hänellä oli hyviä vaatteita ja rahaa vaikka hän ei itse käynyt työssä säännöllisesti. He koettivat tällä tavalla tehdä hänestä miestä. Mutta seuraukset eivät sitä osottaneet.

Vallaton ja kaunis kun oli, oli hänellä edessään tilaisuuksia naimismallissa.

Nyt oli hän hurmannut Hannan, osottamalla hänelle erikoista huomaavaisuutta.

Suhde Ralphin ja Hannan välillä kehittyi nopeaan, Ralph kuljetti häntä teatterissa ja taussaisissa. Ja kävivätpä he autoajeluilla ja eräissä lähiseudun saaressakin lallalla.

Eräänä sunnuntaina, kun Hanna sai koko päivän vapaata, menivät he taaskin tuonne saarelle. He kävelivät ja katselivat saaren kauniita seutuja, käivät puolisensa siellä huvittelijoita varten olevassa ravintolassa. Sitten kävelivät he kauas metsikköön ja istuivat erälle nurmipenkereelle.

Siinä haaveiltuaan yhtä ja toista, syventyivät he katsomaan toisiaan silmiin, Ralph lopulta virkkoi:
— "Hanna!"
— "Mitä?" virkkoi tyttö ikään kuin unesta heräten.

— "Ajatteleppas, me olemme jo kuukauden seurustelleet toistemme kanssa, emmekä ole vielä kertakaan suudelleet toisiamme."
— "Niin," sanoi tyttö, voimatta puhua sen enempiä, vaan katsoi hänen poikaa kauan, kauan syvästi silmiin.

Hän tunsikin koko olemuksensa sulavan. Hän oli rakastunut, rakastunut niin että hän unohti kaiken ympärillään. Ralph painoi ensimmäisen suutelon hänen huulilleen, sitten toisen ja sitten kymmeniä. Hänä ei käsittänyt mitä se oli, mutta

hän oli aivan voimaton. Hän tahtoi vain suudella ja syleillä Ralphia. Poika vannoi, että Hanna oli ensimmäinen ja ainoa nainen, jota hän oli koskaan rakastanut. Siinä vannotivat he ikivalan toisilleen.

— "Nyt sinä olet minun oma tyttöni!", kuiski Ralph hänen korvaansa. Hanna myönsi painamalla suutelon pojan huulille. Sitten poika virkkoi. "Kun sinä olet omani äiti, miksi emme nauti elämästä nyt. Sitä meidän rakastamme toisiamme. Nautitaan, nautitaan nyt. Elhän se ole kun pieni asia kun vihitään. Ne hän on vain paperille kirjoitettu sanoja. Hanna rakkaani, sinun ja minun ikuisen rakkaus on ainoa joka pitää paikkansa. Luotathan minuun, yksin minuun. Sinä tiedät, että minä rakastan sinua, yksin sinua, Hanna."

Tyttö ei voinut epäillä poikaa, jota hän niin äärettömästi rakasti. Hän myönsi kaikkensa mitä ihminen voi toiselle antaa. Hän katsoi Ralphia silmiin ja nautti hänen kanssaan elämästä. Hän ei voinut taistella vastaan, vaikka olisi tahtonutkin. Tyttö oli nyt pojan tahdonalainen ja hän käytti hyväkseen tämän viattomuutta. Sitten seurasi lupaus.

— "Huomenna ostamme kihlat mitä ikinä vain tahdot, rakkaani!", sanoi Ralph ja hetken mietittyään jatkoi:

— "Eikös olisikin hausempaa että jättäisimme yhteenmenon kevääseen, vaikkapa toukokuuhun, silloin on vuoden ihanin aika. Olkoon se meidänkin kevätkä, silloin vietämme häitä. Myönnäthän sen."

— "Luotan sinuun, yksin sinuun", kuiski Hanna. Hän oli vakuutettu siitä, että Ralph todella rakasti häntä ja hän oli tyytyväinen pojan ehdotukseen.

— "Tiesinhän minä, että sinä olet kiittä tyttö", ihastui Ralph sanomaan.

— "Minäkin voin koota varoja ensi talvena, että voimme perustaa oman kodin ja tehdä kuherrusmatkan jonnekin kauas."

Päivä oli jo kulunut myöhään iltaan. Oli enään vain yksi laiva joka kulki saarelta kaupunkiin, jossa Hanna palveli. Ja näin ollen heidän oli lähdettävä rantaa kohden. He saapuivat ruokalaan ja kumpikin menivät huoneeseensa levolle. Aamulla heräsi Hanna sydän täynnä toivoa, vaikka eilinen seikkailu saarella kivistä hänen päätään.

Syky alkoi jo tulla. Puut varistelivat lehtiään ja kylmä pohjoistuuli ilmoitti talven tulosta. Hannan ja Ralphin suhde oli nyt sellainen kuin on kahden ihmisen, jotka alkavat iäti kuulua toisilleen.

Talon emäntä sai vihiä heidän teoistaan. Piti aika saarnan Hannalle, sanoi että hänen talossaan ei sellaista peliä saa pitää ja käski Hannan koota reppunsa ja poistua.

Nyt oli hän hieman alakuloinen. Hänen pitäisi erota rakastetustaan joksikin aikaa. Ralph ja Hanna puhuivat tästä keskenään. Poika ehdotti, että Hanna koettaisi hankkia palkan kaupungista. Itse alkoi hän lähteä kotikyliänsä. Selitti, että sielläpäin olisi hänelle hyvät ansiomahdollisuudet, joka olisi eduksi hänelle että voisi koota varallisuutta heidän tulevaa elämänsä varten.

Tyttö myönsi asian olevan niin. Sitten Ralph antoi Hannalle luvan, että hän voisi ajan kuluksi seurustella toisten poikain kanssa hänen poissa ollessaan. Näin he erosivat. Hanna oli äärettömän onnellinen. Miten hyvä Ralph olikaan, miten rakastettava hän oli ja tieto siitä että hän oli ainoa nainen jota Ralph rakasti vakuutti hänet niin, että jos joku olisi rohjennut sanoa "varo tyttö, sinut ajetaan vietellä", olisi hän vastannut: "Oh, kadehditpas onneeni." Mutta kukaan ei ollut häntä neuvomassa eikä ohjaamassa, ei

kieltämässä eikä käskemässä. Kohota yksin oli hänen ohjajansa. Kokemuksen koulu hänen oppilaitokseensa ja kokemus hänen oppimestarinsa.

Nyt oli hänen lähdettävä etsimään palveluspaikkaa. Jonkun päivän etsinnän perästä löysikin hän paikan eräissä poikatalossa. Työ täällä oli helpompaa kuin edellisessä paikassa. Hän oli pöytäpassarina.

(Jatk.)

HOUGHTON, MICH.

Harvinaisen hauska akkujen ja potkien iltama oli sunnuntaina maaliskuun 14 päivä "Ykkösen kylällä". Tilaisuudessa oli vaihteleva ohjelma, josta huomattavin oli hauskan näköinen Mölykööri, joka esitti kaksi laulua, jotka saavuttivat yleisön suorien. Sitten kertoi sadun Ilat Ranta, monologin esitti Victor Makey, runoja lausui Mari Arvo ja Jacob Kivelä. Laulua Mari Walter Lindala, pari kuplettia esitti Emil Jokela, ja ilveilyn kun yksi pari vihitään esittivät Hilja Luoma, Mari ja Victor Makey. Vielä oli huviposti, noin neljäkymmentä kirjettä joista kaksi joutui julkisesti luettavaksi saaden yleisön nauramaan. Sitten oli kahvikukien myyntiä joista tuli \$17.95. Kilpailtiin ukkomesten ja polkamiesten kesken ruokapöydästä, joka loppulaskussa jäi polkamiehille. Yhteistulot olivat \$84.65. Sievä tulos nykyään, josta kiitos toimeenpaneville henkilöille ja solidaariselle yleisölle. Toivottavaa olisi, että näitä tällaisia tilaisuuksia olisi useammin.

J. K.

Osoite-ilmoituksia.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 p.p. 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

ASTORIAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilt, kello 8. Osoite: 262 Taylor Ave.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka torstai ilt, kello 2 j.p.p. Osoite: 315--10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseura kokoontuu pidetään osaston talolla joka toinen torstai-ilt, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 j.p.p. Huom! Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, III., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena sunnuntaina, alkaen klo 2 p.p. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j.p.p. V. V. via kokouksen loputtua.

+++++
NAISTEN OSUUSKOTI
SAN FRANCISCO, CAL.
3627—16th St.
Telefonit: Market 3958
SAN FRANCISCO
+++++

+++++
*
* **SUOSITTELEMME AJURI-**
* **LIKETTÄMMEI** *
*
* Olemme aina valmiit palve-
* lemaan teitä kaikenlaisella
* ajuriliikkeen alaan kuuluvalla
* työllä. *
* **SEABORG TRANSFER CO.** *
* Puhelin 466. Astoria, Ore. *
+++++

JOS OLETTE KIPEÄ
Pyytää VAPAA 5
LÄÄKEKIRJA—No. 5
Siinä on yli 25 miesten ja naisten tautille melliä. Kun myöskin täydellisen luottelu suomalaisista lääkkeistä. Mistä jokainen voi lukea valita sen, joka on lääkkeen luonteesta, samaten myöskin lääkkeen hintat 2 p. m.
Lääkkeet eivät ole patentilla, vaan tosin suomalaisia valmistettuja, joita Suomessa on jo käytetty monia kymmeniä vuosi.
Tämä kirjan saati vapaasti ja pitää silloin olla johdossa suomalaisessa kodissa, sillä ettei tiedä koska sitä tarvittaisi, varoahan hirtteillä lääkkeillä ja hirtteillä toivota.
—Lignellin Apteekki on suuri—
—Suom. Apteekkiliiiton Yhdyntöissä—
P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.